LEDČICKÉ NOVINKY

OBECNÍ ÚŘAD LEDČICE

VII. ročník, červenec 2006

Slovo starostky

Vážení spoluobčané,

konečně jsme vstoupili do příjemného letního období, kdy na naše děti i většinu z Vás čekají prázdniny, dovolené a s nimi odpočinek. Také letos vyjede z místní návsi autobus k chorvatskému moři. Věřím, že účastníkům se pobyt na jihu bude líbit a že zde načerpají síly do další práce.

Dnes bych se chtěla zastavit u letošních oslav tradičních májů. Vždycky jsem byla přesvědčena, že většině z nás naše vesnice přirostla k srdci a že tedy sdílí s místním děním zdravý patriotizmus. Proto mě zarazila skutečnost, která se v tomto roce při májích objevila. Chlapci věnovali mnoho volného času přípravě „krále" i májek. Jejich úpravě, zdobení, rozvezení a připevnění k příslušným dveřím či plotům jako vyjádření pocty dívkám, které za nimi bydlí. Tento zvyk sahá svými kořeny hluboko do minulosti a my chceme v této zažité regionální lidové tradici pokračovat. Namísto toho více než polovina májek byla majiteli domků odstraněna a dívky jakoby si neuvědomily, že vše bylo připraveno právě pro ně.

Nikdo tam mládencům neotevřel, takže celá slavnost působila více – méně rozpačitě. Že by to bylo zapříčiněno neochotou věnovat „všimné" do kasičky pořadatelů, nebo připevněnou májkou utrpěl vzhled stavení? Nevím, nerozumím tomu. Jak jinak udržet a předávat něco tak cenného, jako je české kulturní dědictví?Docílíme toho pouze společným prožitkem, společnými návraty, společným zachováváním paměti našich předků, společnou účastí na životě naší vesnice. Jedině takto vytvoříme místo, které se harmonicky rozvíjí, místo, které vytvářejí jeho aktivní obyvatelé, místo, kde tepe život. Pevně věřím, že Ledčice tím místem opět budou. Protože jen málokteré obce v okolí se mohou pochlubit tak činorodou mládeží!

Chtěla bych Vám také doporučit návštěvu inovovaných webových stránek naší obce, které se snažíme co nejčastěji aktualizovat. Zároveň Vás prosím o případné nápady, připomínky a podněty.

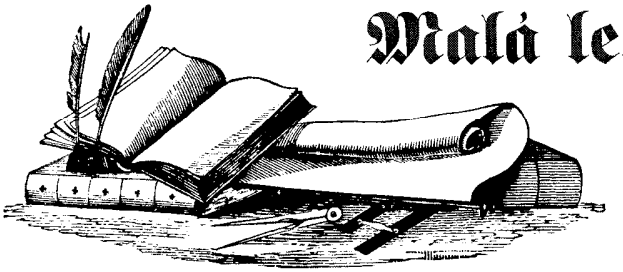
Velmi potěšena se cítím třetím místem ledčických školáků, na kterém se umístili v konkurenci i velkých škol celého Středočeského kraje a Prahy. Patří jim za to veliké uznání. Snaha našich dětí bude opět, jako každým rokem, náležitě oceněna.

Chci poděkovat všem odchozím ze základní školy v Ledčicích – paní Věře Šimonové, Ivaně Plickové a Vlastě Hrnčířové za jejich mnohaletou práci. Do důchodu jim přeji hodně zdraví a pohody.

Ráda bych předběžně pozvala Vás všechny na oslavy 780. výročí první zmínky o Ledčicích a 120 let školy, které se uskuteční 23. září 2006.

Přeji také Vám všem, dětem i dospělým, krásné a slunné letní dny a příjemný odpočinek.

Jiřina Michovská
starostka

Malá ledčická kronika

Naši jubilanti

V létě oslavili, nebo oslaví, někteří naši spoluobčané svá významná životní jubilea. Přejeme jim všem hodně zdraví, klidu, pohody a osobního štěstí i do dalších let.

50 let Hančl Václav čp. 170
Rubínová Milena čp. 143
Hančlová Marta čp. 170
55 let Vejmoláková Bohumila čp. 158
Horký Jiří čp. 197
60 let Vondráčková Miluše čp. 39
Titěrová Jaroslava čp. 218
65 let Ponert Jaroslav čp. 30
70 let Emmer Josef čp. 41
Justová Marta čp. 97
75 let Došková Zdeňka čp. 180
80 let Justová Hedvika čp.33
81 let Jansová Miloslava čp. 88
Nedvědová Marie čp. 36
82 let Miler Josef čp. 202
84 let Lipšová Marta čp. 164
86 let Králová Marta čp. 224
88 let Král Josef čp. 224
91 let Plicková Růžena čp. 135
93 let Plicková Anna čp. 90

Romča

Fotbal vládne světu

Devátého června v Německu začalo už 18. Mistrovství světa ve fotbale. A tak se ve všech ledčických hospodách probírají přihrávky, útoky, obrana, či atakování soupeře. Jakmile se míč zatřepe v té správné síti, řvou všichni místní fanoušci jako jeden muž. Když ale vytoužené góly nepadají, každý štamgast hned ví, kde nastala chyba a jak to měli ti „saláti“ hrát.

Už více než před 100 lety, v roce 1905, první zahraniční trenér působící v Česku – Skot John William Madden - o našich tehdejších fotbalistech řekl: *„Česky plejer mysli, že moc umi. Ale malo trenink, jen samy holka end hospoda. Šecko for sranda“*. Neplatí tato jeho slova tak trošku i dnes? Výše zmiňovaný Skot české fotbalové dění neuvěřitelným způsobem poznamenal. Zavedl do něj totiž disciplinu a pořádek. Velký důraz kladl na techniku hry, denní trénink, „kondičku“ hráčů, ale i na jejich rehabilitaci. Fotbal byl v té době velmi mladým sportem. Česká veřejnost měla možnost poprvé vidět „kopáče na míčišti“ 29. září roku 1887 v Roudnici nad Labem. Ano, bylo to u nás na Podřipsku, nikoli někde v Praze, nebo v jiném velkém městě. Výsledek zápasu dvou roudnických „teamů“ se nedochoval, ale zcela jistě se ví, že soudcoval kníže Lobkowicz a na zápas zdejší diváctvo zvali místní studenti.

O deset let později byla vydána poprvé i pravidla „footbalové hry“. Některé opravdu půvabné formulace v nich uvedené stojí za zmínku.

- *Nářadím jest míč nadutý čili ballon zvláště upravený. Gumový a koženým obalem opatřený.*
- *Hra hrána jest na míčišti, jež se vytkne brázdami, nebo kameny, deštníky či holemi.*
- *Účelem hry jest obhájení mety domácí a dobytí mety nepřátelské. Meta jest dobyta, dokopne-li se míč mezi tyče pomezní, jež jakousi bránu tvoří.*

Nejvýznamnějším dnem naší fotbalové prehistorie je 29. březen roku 1896, kdy spolu poprvé na Císařské louce hrála Sparta se Slavií. Sparťané vyhráli 1:0, ale rozhodčí dodatečně gól neuznali, a tak výsledek 0:0 se stal oficiálním. To byl počáteční moment rivality pražských „S“ a rozdělení národa fanoušků na sparťany a slávisty.

No a když 19. října 1901 v restauraci U zlaté váhy vznikl Český svaz footbalový, vznikaly kluby zaměřené na „kulatý nesmysl“ jako houby po dešti. Kopaná se hrála prakticky na každém plácku a jména jako Káďa-Pešek, Bican, Janda-Očko, Franta Plánička zněla Čechům jako Otčenáš.

Také v Ledčicích se fotbal ujal. Kluci honili „merunu“, kde se dalo. Oficiální oddíl kopané Sokol Ledčice ale vznikl až v roce 1950. Klubová místnost tělovýchovné jednoty tehdy byla na Nových Vinohradech, hřiště pak na Ladech. Jak jinak, fotbal se u nás hraje pořád. A celkem dobře. Protože je v zájmu obce udržet, nebo i zlepšit tento stav, je Na Skalce budován nový sportovní areál. Možná, že na něm vyroste nový Antonín Panenka, Petr Čech, Jan Koller či Milan Baroš.

I když jsme českým fotbalistům na MS poctivě drželi palce a pořádně fandili, někteří z náš dokonce i přímo na místě, náš sen skončil a oni museli odjet domů. Ale mistrovství pokračuje. Finále se bude hrát 9. července. Kdopak si tam asi zahraje?...

Aby si mohly MS užít i ledčické ženy, uvádíme zde malý přehled základních fotbalových pojmů, neboť každého fanouška je třeba.

- Na hřišti se během hry najednou pohybuje 22 hráčů – po jedenácti v každém mužstvu.
- Hráč může hrát nohama, hlavou, stehny a hrudníkem. Ničím jiným.
- Jeden zápas trvá 90 minut, to jest dva poločasy po 45 minutách. Ale pozor! Fotbalové minuty se dají i „natahovat“!
- Gól může dát kterýkoliv z hráčů.
- Pokutové území je místo, odkud se střílejí penalty a je to takový ten malý a velký obdélník nakreslený kolem brány.
- Rozměry hřiště jsou na délku 90 – 120 metrů, na šířku 45 – 90 metrů.
- Mistrovství světa ve fotbale se koná vždy po čtyřech letech.
- Naši hráči MS ještě ani jednou nevyhráli.

Ledčice ožijí sportem

22. července se náhradou za oslavy Dne dětí uskuteční v naší obci sportovní den. Už od rána na hřišti u školy uspořádá spolek ŘIP nohejbalový turnaj. Odpoledne pak bude okolí školní budovy patřit dětem a sportovním soutěžím. Večer se všichni sejdou na taneční zábavě.

Obrázky Zdeňka Černého

K nadcházejícím oslavám 780. výročí první zmínky o Ledčicích v historických pramenech a 120 rokům místní školy nechalo zastupitelstvo obce výtvarně zpracovat nejkrásnější místa naší vesnice straškovským výtvarníkem, panem Zdeňkem Černým. Vznikl soubor třinácti rudkových kreseb, které budou tvořit ucelenou složku volných listů, kterými budete moci udělat radost svým blízkým, věnujete-li jim je k svátku, narozeninám, promoci, odchodu do důchodu, maturitě, výročí svatby, uzdravení, narození dítěte, z lásky či jen tak. Obrázky ale mohou být i vhodnou dekorací vašeho bytu, nebo je lze využít i jako kreslený kalendář. Věříme, že vás ledčická zákoutí zaujmou, výtvarný rukopis pana Černého osloví a známá místa svou romantikou pohladí po duši.

Zelená je tráva, fotbal, to je hra...

Všechny ledčické milovníky fotbalu určitě potěšilo vítězství místního žákovského mužstva v turnaji, který se konal 25. června v Nové Vsi pod záštitou zdejší obce. Dík za příkladnou reprezentaci naší vesnice patří nejen hráčům, ale také trenérům, Luboši Královi a Jiřímu Bušilovi. Škoda jen, že se objevil problém, jako u dospělých fotbalistů. Zkrátka „nejsou lidi". Starší chlapci odcházejí, neboť nespadají svým věkem do žákovské kategorie a mladší kluci, alespoň někteří z nich, o fotbal nemají zájem. Na trénink přijdou dvakrát, třikrát, disciplina a náročnost hry je přestane „bavit", a pak nastane situace, že nelze sestavit plnohodnotnou „jedenáctku". Co s tím? Řešení není snadné. Možná, že by mohli pomoci rodiče...

Škoda jen, že fotbalisté tělem i duší, jako Jaroslav Emmer a Jiří Švehla jsou nuceni skončit. Dali ledčickému fotbalu hodně času, energie, umu a sil. Snažili se vždy co nejlépe svou obec reprezentovat. Patří jim za to velký dík a uznání. Určitě budou úspěšní i mezi dospělými. Věříme, že se najdou jejich nástupci.

Ledčické děti a Prodaná nevěsta

Ráďa

Prodaná nevěsta Bedřicha Smetany patří k oblíbeným dílům světového repertoáru. V tvorbě autora znamenala první národní operu a počátek tradice naší novodobé hudby. Než Prodaná nevěsta dospěla k definitivnímu tvaru, prodělala řadu změn. Skladatel si totiž na počátku kladl jen skromný cíl. Představoval si „veselou operetku“ z vesnického života, a tak požádal Karla Sabinu, aby mu takové libreto napsal. Přestože libreto bylo, a leckdy i dosud je, považované za kvapnou práci, umožnilo vznik vynikajícímu dílu. Prodaná nevěsta se hrála poprvé před 140 lety v květnu roku 1866 v Prozatímním divadle jako dvouaktovka s mluvenou prózou. V říjnu byla upravena pro uvedení na divadle při návštěvě císaře Františka Josefa I. v Praze. V roce 1869 se opera upravovala pro Paříž, další verze byla provedena v Novoměstském divadle, které stálo přibližně tam, kde dnešní Smetanovo divadlo. Až v září roku 1870 se Prodaná nevěsta objevila v plné kráse v podobě, v jaké ji známe dnes.

Děti z první až páté třídy ledčické školy si daly nelehký úkol. K významnému 120. výročí otevření školní budovy a k 780 rokům obce se rozhodly Prodanou nevěstu nacvičit přibližně tak, jak vypadala před 140 lety, v době svého vzniku. Při každé vhodné příležitosti se děti scházely a představení pomalu dostávalo svůj tvar. Účinkující si také sami namalovali kulisy, připravili rekvizity a vytvořili i návrhy na plakáty. Kostýmy jim ušila a sestavila Kateřina Michovská.

A kdo hraje jednotlivé role? Vypravěčem je Péťa Mareš. Jeníka představuje Honzík Veverka, Mařenku alternují Míša Šebestová a Aneta Soldánová, Vaškem bude Péťa Dvořák, Kecalem Martin Goldammer, Esmeraldou Nikola Kolářová, Principálem David Vrba nebo David Hudeček, Krušinovi jsou Míla Janovský a Andrea Derynková, Míchovi pak Roman Jansa a Kája Tomášková. Siláka s chutí hraje Míša Fafejta a vesnického kluka prvňák Jára Šebesta. Zazní i nejznámější árie v podání těch nejlepších českých umělců: úvodní sbor „Proč bychom se netěšili“, dvojzpěv Mařenky a Jeníka „Věrné milování“, Vaškovo naříkání „Má matička povídala“, Kecal bude Jeníkovi nabízet nevěstu árií „Znám jednu dívku,“ Esmeralda s Principálem budou z Vaška dělat „Milostné zvířátko“. No a když Mícha požehná ústřední dvojici, může se chystat svatba.

Věříme, že až naše děti při Prodané nevěstě uvidíte, uznáte sami, jak moc poctivé práce odvedly. Překonaly svůj ostych, naučily se nelehké texty a hrají s takovým nasazením a vervou, jakoby stály na prknech Národního divadla. Určitě si váš závěrečný potlesk zaslouží a náležitě vychutnají. Bude jim totiž tou největší odměnou.

Ledčický mamut zvítězil

Regionální muzeum v Mělníku připravilo velmi zajímavou archeologickou výstavu, která potrvá do 2. července. Nese název „Tišice ve světle starých a nových nálezů“ a jsou zde k vidění nesmírně zajímavé exponáty. Ledčické děti tak měly jedinečnou možnost navštívit pravěk a dozvědět se co nejvíce o životě lidí té doby. Tenkrát lovili zvěř kolem Labe, jež bylo mohutné jako Mississippi. Výstava představuje dva kostrové hroby, muže a ženu, z období Keltů a jejich posmrtnou „výbavu“ a kostrový hrob skrčence – ženy bojovnice. Tato amazonka měla u sebe nejen předměty ryze ženské, na příklad zlatý kroužek na sepnutí vlasů, ale i mužské – měděnou dýku a nátepní destičky používané při střelbě z luku. Tyto hroby se zde představují „in situ“, tedy přesně tak, jak byly archeology odkryty. Děti zaujal i kostrový hrob koně z raného středověku, žárový hrob z neolitu, zmenšený model půdorysu obydlí z období eneolitu, skleněný pohár z doby stěhování národů či měděné šperky z doby laténské. Největší úspěch ale u dětí slavil více než metr vysoký „jako živý“ model mamuta.

Protože pracovníci muzea vyhlásili soutěž „O nejhezčího mamuta“, nakreslily i ledčické děti své představy o životě a vzhledu tohoto zvířete, které v našem regionu žilo asi před 70 tisíci lety. V záplavě neskutečného množství mamutů, jejichž autory byli žáci z celého Mělnicka, uspěl a zvítězil mamut Nikoly Kolářové, žákyně naší školy. Porotě se líbila fantazie, originalita i zpracování, a tak Nikola jela na Mělník za několik dní znovu. Přivezla si cenu za první místo, sošku mamuta a další dárky. Patří jí ale také poděkování za vzornou reprezentaci své školy a obce.

Hurá na prázdniny!

Školní rok má namále. Co nevidět *„bude mít škola dovolenou, zavolejte létu sláva“,* jak se zpívá v jedné písničce. Uteklo to, zase jeden školní rok mají žáčci, učitelé i rodiče za sebou. Když je vysvědčení dobré, je to prima. Všichni se radují. Bude-li ale vysvědčení ne právě „výstavní“, nezoufejte. Protože všechno se dá napravit. Vždyť ani ti, kteří se později v životě nějak proslavili, nebyli jako děti vždycky bezvadní. Chce to jen odhodlání být lepší a pak začít hned od září...

Aby se dětem na prázdniny dobře odcházelo, připravili jsme pro ně několik zajímavostí. Víte na příklad, kdo a kdy vymyslel ta protivná vyjmenovaná slova, která si zkrátka každý žáček musí zapamatovat a pořádně se je „navrčet“? Hledat musíme už ve staré češtině, v jejím historickém vývoji. Až do doby husitské se tvrdé – y a měkké – i vyslovovalo buď tvrdě, nebo měkce. Vyzkoušejte si to. Později rozdíly ve výslovnosti zmizely, ale psaní – y a – i zůstalo zachováno. V prvních „Pravidlech hledících k českému pravopisu a tvarosloví“, která vyšla v roce 1902 a pod nimiž je podepsán Jan Gebauer, jsou uvedena slova v abecedním pořadí, ve kterých je nutno *psáti – y: býti, mlýn, mýliti*, *pýcha, sýpka, výška...* Pravidla z roku 1913 už mají poučení podrobnější a uvádějí slova, která je nutno si pamatovati. Jsou to tato: *obyčej, babyka, Bydžov, bystřina, kobyla*, *kopyto, pykati, pysk, pytel, zpytovati, hmyz, mys, mysl, myslivec, Nezamysl, Litomyšl, myš, vydra, povyk, zvyk, vyza, vyžle, usychati, sykot, syn, sysel, sytý, polykati, lysina, lyže, plyn, slynouti, Volyň, jazyk, brzy, nazývati.*

Také by vás mohl zajímat jeden pozoruhodný rekord, jehož dosáhl za 51 let učitelování jistý Jakub Haeberle, který k upevnění školní kázně, jak psaly Kwěty české 21.4.1836, *„dle mírného sečtení sobě svěřené mládeži“* udělil:

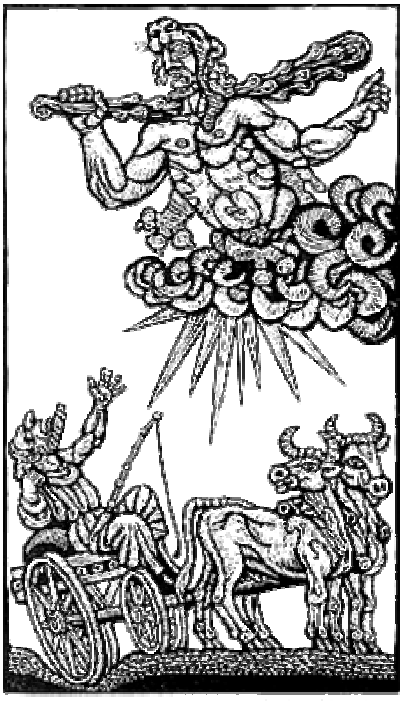
911 517 ran prutem
24 010 ran metlou
20 988 ran linealem (pravítkem)
10 235 facek
1 115 800 pohlavků
777 dětí klečelo na hrachu
613 dětí klečelo na trojhranných „dřevách“
5001 školáků chodilo a stávalo s oslovskýma ušima

Co k tomu dodat? Snad jen to, že tento pan učitel používal tří tisíc přezdívek a nadávek, z nichž jednu třetinu prý sám vymyslel...
Užívejte si léta, zábavy, dobrodružství, poučení, vycházek a výletů, nových setkávání a kamarádů. Snažte se prázdniny prožít tak, až se v září zase vrátíte do školy, bylo na co vzpomínat. A buďte na sebe opatrní.

Závěrem přejeme všem dětem, aby prázdniny prožily v klidu, bez zranění a úrazů. Prázdninové nástrahy bývají nečekané a ošidné. I když chcete prožít dobrodružství, nepodnikejte nic riskantního a neuváženého. Nepodléhejte, i když se vám kamarádi budou smát, nenechte se nutit k ničemu, co by vás přivedlo do průšvihu. A pamatujte, život máte jenom jeden.

Jaké bude počasí?

V poslední době nám vývoj počasí v různých částech světa dokazuje, že pánem přírody, ač si to sám sebevědomě namlouvá, není člověk. Zprávy o záplavách, zemětřeseních, vlnách tsunami, katastrofálním suchu, sopečných erupcích, vichřicích a vlivu toho všeho na životní prostředí dnes téměř denně plní stránky novin. Tyto dramatické změny ukazují, že Země se otepluje. Třebaže se nám to vzhledem k téměř nekonečné letošní zimě a mizivému jaru nezdá příliš pravděpodobné. Jen si vzpomeňte, jak únava z předlouhé zimy zasáhla i do písňové tvorby Jarka Nohavici:

To mokré bílé svinstvo padá mi za límec,
už čtvrty měsic v jednym kuse furt prosinec.
Večer to odházu, namažu záda,
ráno se vzbudim a zas kurva padá.

A v Praze kalamita jak na Sibiři
tři centimetry sněhu a u Muzea štyři.
Jak v dálce vidim zasněžený Řip,
řikám si: Praotče Čechu, tys byl ale strašny cyp.
Kdyby si popošel ještě o par kilometrů dále,
tak jsem se teďka mohl kdesi v teple v plavkách válet.

Ladovská zima za okny je
a srdce jímá bílá nostalgie.
Ladovská zima, děti a sáně
a já jdu s nima do chrámu Páně.

Jistě se k vám také doneslo rčení, že *„nepokazí-li to červenec a srpen, budeme letos mít docela pěknou zimu“*. No vidíte, nakonec jsme se dočkali. Konečně přišlo to správné léto. Vědci tvrdí, že většina nejteplejších let spadá do posledního desetiletí. A oni to přeci musí vědět! O změnách klimatu v dějinách naší planety se dozvídají na základě komplikovaných studií některých přírodních jevů. Skutečnou kronikou klimatu a zdrojem informací jsou prý vrstvy usazenin na dnech oceánů, vzorky ledu odebrané v Grónsku a Antarktidě, ale i stromy staré tisíce let.

Aby lidé mohli být připraveni na náhlé změny počasí, snaží se věda zvaná meteorologie svými pravidelnými předpověďmi pomoci. I když se škodolibě tvrdí, že nejpřesnější předpověď počasí je ta na včerejšek. Mnozí ale pamatujeme časy, kdy předpovídání počasí nebyla žádná věda. Když teta Márinka, protože měla revma, prohlásila: *„Dloube mě v kolenou“,* hned všichni věděli, že bude pršet. Ledčičtí ostatně znali mnoho úkazů, které jim prozradily, jak bude. Jestliže páchly strouhy v ulicích, nebo když bylo úplně jasně vidět České středohoří, schylovalo se k dešti. A běda, utrhl-li někdo drobný modrý kvítek rozrazilu rezekvítku, kterému se u nás říká „bouřka“. Každý tušil, že co nevidět začnou „hromy, blesky“! Nutno podotknout, že většinou jim předpovědi vycházely. Nebo alespoň ne o moc hůř, než dnešním meteorologickým ústavům se všemi jejich složitými přístroji. I když nic proti meteorologům, nemají to lehké. Jen kdyby dokázali předpovědět našim dětem co nejkrásnější počasí. Čekají je prázdniny, o kterých určitě mají své představy. Všichni se ale shodnou na jednom: aby bylo pěkně, sluníčko svítilo na plné pecky a voda byla jako „kafe“. Protože: *Červenec horký, pěkné jsou vdolky.*

Rosí-li v srpnu hojně tráva,
pěkné počasí lze očekávat.

Už jste navštívili Podřipské muzeum?

Na Náměstí Jana z Dražic v Roudnici nad Labem bylo před nedávnem otevřeno nově instalované Podřipské muzeum. Je tu k nahlédnutí geologický vývoj Roudnicka, pravěk tohoto regionu, jehož součástí byly snad odjakživa i Ledčice, dozvíte se o tom, jak se zde žilo ve středověku, jak se Lobkowiczové dostali na Roudnici a čím byl a je tento rod městu i okolí přínosný, seznámíte se s roudnickým vinařstvím, prohlédnete si zdejší betlém a mnoho dalších exponátů. Otevřeno je mimo pondělí každodenně vždy od 10 do 12 hodin a od 12,30 do 16 hodin. Přijďte strávit hezké letní chvíle do muzea, které vám ukáže, jak žili naši předkové a možná, že uvidíte dary, které muzeu věnovali v minulých desetiletích ledčičtí občané.

Češi nejsou chudáci

Podle nejnovější studie Mezinárodního měnového fondu je Česká republika 34. nejbohatším státem světa v žebříčku 176 zemí. Na průměrného občana ČR připadá hrubý domácí produkt ve výši 20 577 dolarů. Nemůžeme se sice srovnávat s prvním Lucemburskem či třetími Spojenými státy americkými, ale oproti Rumunsku, kde 40% domácností nemá splachovací záchod, si pořád ještě žijeme jako králové.

Zemřel vám pejsek?

Ve středních Čechách je jen jedno místo, kam lze pochovat svého zvířecího kamaráda s náležitou pietou. Hřbitov pro zvířata leží na úpatí hory Říp ve Vražkově na velmi krásném místě. Majitelem je pan Josef Mihule. Dnes tu odpočívá téměř stovka čtyřnohých přátel člověka – pejsků a koček. Služeb pana Mihule už využili i chovatelé z Anglie, Německa a USA. Celý pohřeb i s dopravou stojí kolem dvou tisíc korun.

Konkurz na ředitele školy

Vítězem konkurzního řízení na ředitele základní školy a mateřské školy v Ledčicích se stal devětačtyřicetiletý PaedDr. František Berky. Vystudoval Univerzitu Palackého v Olomouci – učitelství pro školy I. cyklu. Dlouhý čas, kromě jiného, pracoval jako zástupce ředitele Vojenské konzervatoře v Roudnici nad Labem a naposledy pak jako zástupce ředitele ZŠ v Mšené-lázních.

Popřejme jemu i všem pracovníkům školy dobrý start do další práce. Ať se jim daří.

Kanalizace? Už brzy!

V průběhu července a srpna budou vyzváni všichni majitelé nemovitostí, aby svým podpisem spolu s obcí stvrdili odvinkulování finančních prostředků na účtech stavebního spoření, které byly založeny za účelem financování kanalizace v Ledčicích. Předpoklad zahájení stavby je ještě v tomto roce. Přičemž rozšíření čistírny odpadních vod ve Straškově, kam místní odpad bude odtékat, bylo již započato.

Jak jsme volili...

Šli jsme volit „menší zlo“. Někteří nerozhodní, a byla nás tentokrát asi většina, nevěděli, zda jít k volbám a dát hlas, má vůbec smysl. Každé volby jsou především o slibech. Krásně to vyjadřuje jedno ruské přísloví*: „Když Jeho Prevoschoditělstvo před volbami ves navštíviti ráčí, přijíždí na koláči“*. A tak nám političtí lídři slibovali hory, někteří i doly. Všichni byli ctní a upřímní a chtěli pro nás jen to nejlepší. Obávali se přitom, aby osud naší vlasti, a nás samých, nebyl zbrkle vložen do rukou někoho nezodpovědného, který to s našimi skalinami a lučinami nemyslí dost upřímně a není odhodlán zařídit téhle zemi nekonečně šťastnou budoucnost.

Jinými slovy, poté, co se matematicky jasně ukázalo, že každý druhý volič fandí spíš levici, ale zároveň také každý druhý preferuje spíš pravici, je nutné pohříchu, jak se zdá, jen málo změnit taktiku. Takže slyšíme a čteme znova: korupce, skandály, nadávky, nevraživost, jen od těch facek se snad upustilo. A přitom by se politika měla dělat srdcem, ne kapsou. Přesto boj sílí a žádný pořádně neví, jak z této patové situace, kdy volby vlastně nikdo nevyhrál, ven. Prý je k tomu zapotřebí čas. Tak uvidíme...

Jak dopadli volby přímo u nás v Ledčicích? K volební urně do školy přišlo 59,23 procent obyvatel vesnice. Pořadí stran ledčického volebního obvodu dopadlo následovně:

Počet voličů zapsaných ve stálých seznamech celkem		466
Počet voličů, kteří se zúčastnili voleb celkem		276
Počet platných hlasů		276
Účast voličů v %	59,23	

1)	Česká strana sociálně demokratická	102
2)	Občanská demokratická strana	87
3)	Komunistická strana Čech a Moravy	52
4)	Křesťanská demokratická unie -Československá strana lidová	13
5)	Nezávislí demokraté	6
6)	Strana zelených	5
7)	Právo a Spravedlnost – ANO rodině, NE korupci a kriminalitě	4
8)	Koalice pro Českou republiku	2
9)	Pravý blok – strana za ODVOLATELNOST politiků , REFERENDA	1
10)	SKN Evropští demokraté	1
11)	Koruna Česká	1
12)	Strana Rovnost Šancí	1
13)	Nezávislí	1

Ohlédnutí

Den ozbrojených sil České republiky

30. června roku 1918 u východofrancouzského města Darney získali příslušníci 21. Československého střeleckého pluku pod vedením generála Štefánika z rukou francouzského prezidenta prapor, dar města Paříže. Jeho předáním, slavnostní přísahou a přehlídkou šesti tisíc legionářů vyvrcholilo úsilí představitelů českého zahraničního odboje o organizaci čsl. vojska jako jednoho z předpokladů pro vytvoření samostatné svobodné republiky. Dnes si tuto událost připomínáme jako Den ozbrojených sil ČR. První legie francouzská vznikla už 22. srpna roku 1914, kdy se svolením francouzské vlády bylo do franc. vojska přijato na 300 československých dobrovolníků. Tito soustředěni v rotě „Nazdar" byli včleněni do Cizinecké legie francouzské, později do Marocké divize, s níž se zúčastnili důležitých bojů na západní frontě – zejména u Remeše, Arrasu, Verdunu, Amiensu a jinde. Měli vlastní korouhev (od 12.12.1914) a od onoho památného dne 30.6.1918 i vlastní prapor. Na rozhraní let 1918 – 1919 odjeli legionáři do vlasti, kde zakročili vojensky ve válce česko-polské a česko-maďarské. Francouzské legie tak měly nezastupitelný význam při vzniku samostatného Československa.

Soldats de la Légion étranger (Vojáci cizinecké legie) byli elitním útvarem francouzské armády, nejlepším vojenským sborem na světě s nejlepší morálkou založenou na pocitu vzájemné sounáležitosti, hlubokém přátelství, připravenosti a oddanosti. Je to jev zcela mimořádný, a to tím spíše, že legionáři jsou vlastně námezdní vojáci sloužící za žold, kterým velí francouzští důstojníci. Tajemství legie spočívá v bojové historii staré více než 170 let. Tento způsob vojenské služby byl zorganizován za vlády Ludvíka Filipa. *„To nejsou lidé, to jsou démoni",* neboť raději *„zemřeli dříve než jejich odvaha",* říkalo se o nich. Nositel rytířského kříže Čestné legie, plukovník Josef Šnejdárek, o legii napsal: *„Život ve francouzské cizinecké legii se podobá básni tvrdé krásy, básni psané krví. V ní vítězí ctnost, ať již v boji se zbraní v ruce, nebo v srdci, které čelí vražedným bacilům".*

Také v období 2. světové války mnozí čsl. vojáci vstupovali na výzvu generála de Gaulla do této slavné legie, stejně tak tu sloužilo mnoho našich krajanů po roce 1948. Jedním z nich byl i pan Petr Duda z Ledčic (1.9.1923), kterého chceme požádat, aby nám o svém životě v elitní Légion étranger vyprávěl, až se vrátí domů z léčení. Věříme, že nám vyhoví a jeho životní pouť obohatí kapitolu Ledčicích novinek po hlavičkou Všichni dobří rodáci.

Čestný kodex legionáře:

Legionáři, jsi dobrovolník, který slouží Francii věrně a se ctí. Každý legionář je tvůj bratr ve zbrani, bez ohledu na svůj původ, národnost, rasu či náboženství. Budeš to dávat najevo neochvějnou a upřímnou svorností, která musí vždy stmelovat příslušníky této velké rodiny.Z úcty k legionářským tradicím budeš ctít své nadřízené. Tvou silou je disciplína a přátelství, tvými ctnostmi odvaha a loajalita.Buď hrdý na to, že jsi legionář a svou hrdost prokazuj důstojným, leč skromným vystupováním, vždy dokonale upraveným zevnějškem a čistě uklizeným obydlím.Jakožto elitní voják se budeš neustále udržovat v prvotřídní fyzické kondici, při výcviku budeš aktivní a vytrvalý, o svou zbraň budeš pečovat jako o nejcennější majetek.Úkol, který ti byl svěřen je posvátný a ty jej musíš splnit za každou cenu respektováním zákonů války, mezinárodních konvencí, a pokud to bude nezbytné, riskováním svého života.Bojovat budeš bez nenávisti a bez radosti ze zabíjení. K poraženému nepříteli se budeš chovat s úctou a své raněné ani mrtvé druhy nikdy neopustíš. Za žádných okolností se nevzdáš nepříteli.

Ledčická „kulatá“ výročí

r. 1226 – před 780 lety se poprvé objevil název naší vesnice v historických pramenech. Z této doby pochází latinsky psaná listina krále Přemysla Otakara I. jíž ztvrzuje doksanskému klášteru dar svého otce, Vladislava II., kterým jsou Ledčice, Skalice a další místa českého království

r. 1436 – Ledčice jsou zastaveny císařem Zikmundem Lucemburským Janu Smiřickému ze Smiřic

r. 1566 – se v Litomyšli narodila Polyxena z Lobkowicz, mimořádná osobnost české renezance, nekorunovaná „královna“ na dvoře Rudolfa II.

r. 1616 – koupila Ledčice ctihodná Polyxena z Lobkowicz

r. 1731 – podle archívních zápisů podlehla téměř polovina vsi Ledčice zhoubnému ohni

r. 1886 – devátého září byla provedena kolaudace nové budovy obecní školy v Ledčicích, hned poté začalo i první vyučování – zapsáno bylo 122 dětí (dívek 64, hochů 58). Škola stála 20 548 zlatých a 2 krejcary.

r. 1886 – byla postavena „vila Mařenka“

r. 1901 – 5.9. zemřel osvícený člověk, zanícený vlastenec a na svou dobu velmi pokrokový zemědělec, majitel statku č.p. 42, svého času i ledčický starosta – pan Václav Švehla (narodil se 26.9.1822)

r. 1916 - 25.1. ve věku 44 let zemřel ledčický starosta, pan Antonín Husák, který nezměrným úsilím vlastence a buditele dokázal prosadit stavbu „důstojného stánku vědění“ – ledčickou školu. Byl to člověk velmi pokrokového smýšlení, jehož krédem se stalo heslo „škola jest obrazem obce své“. Na stavbu školy věnoval svůj pozemek i nemalý finanční dar. Svými současníky byl velmi ctěn a vážen, takže jeho jméno je právem uvedeno zlatým písmem na čestném místě mramorové pamětní tabule ve škole.

r. 1991 – 20. srpna, tragicky zemřel ledčický farář Karel Kudr, katolický kněz a pedagog. Narodil se 17.1.1914 v jugoslávském přístavním městě Pulja v rodině námořního důstojníka. V roce 1932 přišel společně s Anastázem Opaskem do kláštera v Břevnově jako absolvent arcibiskupského gymnázia. V noviciátě přijal řeholní jméno Řehoř. Po roce odešel do pražského semináře a po jeho absolvování r. 1949 se stal farářem v Černoučku, kde působil až do své tragické smrti v roce 1991. Staral se o věřící všech přifařených obcí, tedy i o věřící v Ledčicích. Na jeho působení dodnes zůstala v místním katolickém kostele krásná památka – obraz hlavního patrona země České i patrona naší obce, svatého Václava, od malíře Doubka. Toto rozměrné plátno v nádherně vyřezávaném rokokovém rámu korunovaném medailonem Marie s děťátkem pan farář Kudr nechal roku 1959 převézt ze zrušeného ústavního kostela v Horních Beřkovicích. Původně, do konce 1.světové války, tento obraz visel v kapli Strakovy akademie, vysokoškolské koleje na Klárově v Praze 1. Karel Kudr se intenzívně věnoval hudební činnosti. Dodnes se hrají např. jeho Pašije podle sv. Lukáše (naposledy zazněly roku 2004 ve farnosti Praha-Modřany) – tyto pašije byly původně napsány pro amatérské zpěváky s necvičenými hlasy, kteří mnohdy neuměli číst ani noty, takže zpívali proto převážně podle sluchu. Jednotlivé party byly rozděleny mezi několik osob – kromě postavy Evangelisty a Krista zde vystupují Pilát, Petr, Jidáš, Velekněz, vojáci, služka, Pilátova žena, sbor zpívá zástupy. Ve vatikánském nakladatelství Editions Vaticanae and diversas occasiones (Harmonisavit... Pars prima) a v reedici ve Vyšehradu vyšly pak Cantus chorales. Karel Kudr byl výborný varhaník a zpěvák, ale především hodný člověk, kněz tělem i duší. Dodnes na něj jako na „svatého člověka“ ledčičtí s úctou vzpomínají. Stejně jako na jeho sestru Ludmilu, která až do důchodu působila jako učitelka hudby v Praze – Nuslích. Svůj život dožila u bratra na černoučské faře. Je pochována v Podkrkonoší. Farář Karel Kudr, který se nesmazatelně zapsal do duchovních dějin celého Podřipska, odpočívá na hřbitově v Černoučku.

20. výročí hymny Evropské unie

Mezi politiky, kteří přišli s myšlenkou vytvořit sjednocenou Evropu sehráli nejvýznamnější úlohu Robert Schuman, Kondrad Adenauer, Jean Monnet a další. Evropská unie vznikala postupně – v roce 1951 bylo ustanoveno Evropské společenství uhlí a oceli se šesti členskými zeměmi. Ty také podepsaly roku 1957 smlouvu o vzniku Evropského hospodářského společenství (EHS). V roce 1992 byla v nizozemském městě Maastricht podepsána dohoda o vytvoření Evropské unie, která vstoupila v platnost 1.11.1993. Unii tvořilo 15 států. Od 1. května 2004 jsme členy i my. Nejdůležitějším symbolem EU je modrá vlajka s dvanácti zlatými hvězdami. Autory návrhu jsou Salvador de Madariaga y Rojo ze Španělska a Arsen Heitz z Franice. EU má i své svaté patrony - sv. Benedikta, sv. Cyrila a Metoděja, sv. Brigitu, sv. Kateřinu a sv. Editu. K významným dnům EU patří 5. květen, Den Evropy – výročí vzniku mezinárodní organizace Rady Evropy v roce 1949. Tím druhým je 9. květen, Svátek Evropské unie, jako připomínka vzniku výše uvedeného ustanovení ES uhlí a oceli.

Dalším velmi důležitým symbolem EU je od 29.5.1986 hymna EU „Óda na radost“. Jako text hymny byl použit úryvek obšírné básně německého básníka Fridricha Schillera. Autor hudebního aranžmá, Herbert von Karajan, vycházel ze čtvrté části Deváté symfonie Ludwiga van Beethovena. Evropská hymna má dvě sloky a symbolizuje svobodu, společenství a mír mezi národy.

Radosti, tys božským vznětem,
dcerou z ráje – vzrušení,
opojeni jdem tvým světem
k nebeské tvé svatyni.
Kouzlo tvé teď sdružit přijde
ty, jež doba dělila.
V bratry zrají všichni lidé
tam, kde peruť tvoje plá.

Milióny v náruč jednu!
Toto políbení všem!
Sbratřením svým dospějem
k otci, jenž dlí v nadhvězdnu.

Kalendárium jednou větou

- roku 1016 podle kroniky Václava Hájka z Libočan propukla v Praze morová epidemie, která během osmi měsíců zahubila 9/10 všech obyvatel města; ti *„pohřbujíce přátely své mrtvé na ně padali a mřeli“*

- roku 1726 páter Antonín Koniáš sepsal soupis knih, které nechal jak „bludné“spálit

- 22.3.1471 zemřel první volený český král, Jiří z Poděbrad, autor myšlenky spojenectví evropských zemí

- 8.4.1976 byl v Odolené Vodě zavražděn řídící učitel Josef Neruda, který jako první na světě zapsal do not nejznámější český tanec – polku – jíž mu někdy kolem roku 1830 předvedla služebná, Anna Chadimová

- 8.4.1971 byl ustanoven Mezinárodní romský den

- 22.4.1966 se americkému chirurgovi de Bakeymu podařilo poprvé v dějinách lékařství voperovat pacientovi umělé srdce – pacient zemřel po 100 hodinách na embolii

- 23.4.1616 zemřel anglický dodnes nejhranější dramatik všech dob, William Shakespeare

- 2.5.1926 byl divákům poprvé představen Hurvínek, jehož vyřezal Gustav Nosek

- 9.5.1816 vznikla nejstarší fotografie na světě, na které je matně vidět výhled oknem z pracovny jejího autora, Francouze Josepha N.Niepce

- 14.5.1316 se narodil král český a císař římský, největší a nejmilovanější panovník naší historie, politik s univerzálním evropským myšlením a dalekosáhlými plány, Karel IV.

- 15.5.1891 byla otevřena na okraji Královské obory Všeobecná zemská výstava, kterou navštívilo neuvěřitelného 2,5 milionu lidí a na níž vytvořil plakát autor opony Národního divadla, Vojtěch Hynais

- 24.5.1391 byla založena Betlémská kaple, v níž od roku 1402 začal kázat Mistr Jan Hus

- 26.5.1876 zemřel nejvýznamnější český historik František Palacký

- 30.5.1416 byl v Kostnici upálen Husův přítel Mistr Jeroným Pražský

- 30.5.1431 byla v Rouenu na hranici upálena osmnáctiletá Jana z Arku, panna Orleánská

- 1.6.1811 vydal císař František I. pro Rakousko a země Koruny české Všeobecný zákoník, který vycházel z principu rovnosti všech před zákonem

- 2.6.1751 vyšel v Anglii úplně první časopis určený dětem

- 9.6.1896 založil inženýr Emil Kolben v Praze továrnu specializovanou na výrobu strojů a transformátorů na střídavý proud, tzv. „Kolbenku“

- 21.6.1621 bylo na Staroměstském náměstí v Praze popraveno 27 účastníků českého stavovského povstání

- 1.7.1991 byl zrušen vojenský pakt Varšavská smlouva

- 4.7.1776 přijetím prohlášení nezávislosti vznikly Spojené státy americké; 28.10.1886 byla odhalena 46 metrů vysoká (s podstavcem 93 m) Socha Svobody, dar Francie USA

- 5.7.863 přišli na Velkou Moravu v čele církevní mise bratři, věrozvěstové, autoři prvního slovanského písma, Cyril a Metoděj

- 5.7.1946 vznikly dvoudílné miniplavky kryjící pouze nejchoulostivější místa ženského těla, které nesou název po atolu Bikini v Tichém oceánu, na kterém jen o pár dní dříve USA provedly jaderný „test“.

- 6.7.1415 byl v Kostnici na základě rozsudku: *„Budiž zničeno tělo hříchu“* upálen kazatel a reformátor Mistr Jan Hus

- 23.7.1871 byl zaveden v habsburské monarchii jednotný „metrický systém“ a přestaly platit všechny ty lokte, sáhy, žejdlíky, mázy, korce, kventlíky, loty...

- 25.7.1891 byl zahájen provoz lanovky na Petřín

- 30.7.1971 přeplaval František Venclovský, jako první Čech v historii, kanál La Manche

- **4.8.1306** byl v Olomouci zavražděn český král Václav III., poslední mužský potomek Přemyslovců; okolnosti jeho smrti jsou jednou z největších záhad českých dějin – 700. výročí konce naší jediné domácí panovnické dynastie, během jejíž vlády se za 450 let vystřídaly více než tři desítky panovníků
- **4.8.1941** zemřel na Mělníku zakladatel moderní české antropologie, profesor Jindřich Matiegka, který do současné podoby upravil kostnici v kryptě pod kněžištěm mělnického chrámu Petra a Pavla
- **12.8.1881** nedbalost klempířů zapříčinila doslova národní katastrofu – požár Národního divadla v Praze
- **20.8.1796** se v Litoměřicích v poctivé rodině domkáře narodil Václav Babinský, nejznámější český „loupežník“, který byl roku 1841 odsouzen k dvaceti rokům těžkého žaláře v Brně na Špilberku a v Kartouzích; po propuštění přijal jméno Adam Müller a pracoval jako zahradník v sirotčinci v Řepích, kde žil v klidu až do své smrti (1.8.1879) – pochován je na tamním hřbitově
- **22.8.1891** zemřel český básník Jan Neruda
- **26.8.1346** zemřel český král, otec Karla IV. a manžel Elišky Přemyslovny, Jan Lucemburský, celou svou duší rytíř, který si českou zemi příliš nezamiloval, ale přesto se projevil jako úspěšný diplomat

W.Shakespeare „Jak se vám líbí?“

Všichni dobří rodáci

Josef Miler

Málokdo z místních občanů dokáže s takovým zaujetím a přehledem vyprávět o své rodné obci tak, jako pan Miler. Přitom jeho životní osud nebyl právě lehký a vydal by na román.

Narodil se v neděli večer o pouti, 29.8.1924, v ledčické chalupě č.p. 202. Do obecné školy v naší vesnici chodil v době ředitelování Rudolfa Kušičky. Měšťanku v Horních Beřkovicích pak dokončil v roce 1939. Hned potom vstoupil do tříletého učení k rodilému Vídeňákovi, Viktoru Leikovi, do Autoservisu Tatra v Roudnici, který sídlil na Husově náměstí. Jezdil sem na kole z Ledčic denně za každého počasí. Jen v zimě využíval vlakových spojů z Vražkova. Po vyučení pracoval v Rakousku v Neusiedelu v dílnách u firmy, která se zabývala těžbou nafty. Později se tu dostal na bagr firmy MENK Škoda Plzeň, se kterým se naučil zacházet téměř jako samouk. Další práce ho zavedla zpět do Čech – do Hněvic u Roudnice na podzemní nádrže benzínu, které tu stavěla německá firma WIFO. Zde vydržel až do 19.7.1943, kdy musel odejít jako Sondertotaleinsatzer do Kiehlu na ponorkovou základnu . Tady až do konce války musel denně dvanáct hodin tvrdě pracovat za velmi nedůstojných otrockých podmínek. „ Totálně nasazení“ dostávali dvakrát denně naprosto nedostačující jídlo tvořené většinou kouskem ryby, trochou brambor a jakousi hořčicovou omáčkou. Později ryby nebyly ani kuchané, jen spařené a brambory pak se jedly namrzlé, naklíčené a neloupané. Ubytování tvořily dlouhé dřevěné budovy v „lágru“, s místnostmi, kde se mačkalo pohromadě vždy až 14 lidí. Spalo se na pryčnách bez matrací, plných štěnic, každý přikrytý tenkou dekou. Mýt se a prát všichni mohli pouze v protipožární nádrži. Protože na oněch čtrnáct spolubydlících měsíčně připadl jeden prací prášek, není divu, že běžnými společníky tu byly blechy a vši.

Tábor v Kiehlu osvobodila Skotská pozemní a námořní armáda. Josef Miler se dostal zpět domů do Ledčic 19. července 1945. V tomtéž roce prý také prožil nejkrásnější konec roku, Silvestr, ve svém životě. Strávil jej spolu se svou budoucí manželkou na Václavském náměstí v Praze. Lidé se radovali ze znovu nabyté svobody, všichni byli šťastní a věřili, že teď je čeká jen dobré. Pan Miler vzpomíná, že hvězda tehdejšího filmu, herec Oldřich Nový, nosil po náměstí v náruči malé prasátko, které si směl každý z přítomných pohladit. To pro štěstí a krásnou budoucnost.

Necelý rok po návratu domů do Čech, se Josef Miler 13. července 1946 oženil. Jeho manželka Jarmila pochází z jihočeských Mirovic. Postupně se jim narodili synové - Josef (1946) a Petr (1949-1989). Po válce využil odborných znalostí a dovedností pana Milera jeho strýc Josef Gottwald a zaměstnal jej ve své firmě IGO, která se zabývala výrobou speciálních „strojů“ na dámskou trvalou ondulaci. Po státním převratu v roce 1948 přešel do autodílny hlavního města Prahy, odtamtud pak do pískovny v Račiněvsi, kde jezdil nákladákem. Posledním pracovním působištěm Josefa Milera pak plných jednatřicet let (1953-1984), až do odchodu na zasloužený odpočinek, bylo Aero Vodochody. Dnes je pan Miler živou studnicí vědomostí a vzpomínek. Ví mnoho o nejrůznějších ledčických událostech, a proto se na něj často obracíme. Tak spolehlivých pamětníků obdařených vypravěčským uměním a humorem není v Ledčicích věru mnoho. Popřejme proto panu Milerovi pevné zdraví, hodně klidu a dlouhá léta v kruhu své rodiny. Protože víme, že co nevidět manželé Milerovi oslaví diamantovou svatbu, šedesát let společné pouti životem, přejeme jim krásné a pohodové další roky ve zdraví a štěstí také za vás.

Pohled do historie

Letní lidové slavnosti

V minulém roce jsme si vcelku obšírně připomněli, jak se v Ledčicích dodržovaly některé letní lidové tradice (Svatojánská noc, dožínky, dočesná, pouť) a slíbili jsme si, že za rok se seznámíme s dalšími.

Velmi zajímavé byly zvyky dodržované na **den svatého Jana Křtitele (24.6.)** Ten den se v ledčických stavením nezametalo, aby se nevymetlo štěstí a naopak – pod stůl, který obvykle stával v rohu „sednice“, se nastýlaly květiny a věřilo se, že se tu svatý Jan Křtitel v noci vyspí a odpočine si. Jan Křtitel byl podle Ježíše největší z proroků. Podle Nového zákona se narodil někdy kolem roku 1 našeho letopočtu Alžbětě, sestřenici Panny Marie, a chrámovému knězi Zachariášovi, kterému narození syna předpověděl anděl. Ve svých 27 letech Jan Křtitel odešel do judské pustiny kázat a křtít své následovníky v řece Jordán. Zde pokřtil i Krista. Díky kritice krále Heroda a jeho cizoložného vztahu s Heridianou, byl vsazen do vězení. Herodes okouzlen tancem krásné Salome, dcerou Herodiany, jí přislíbil splnit, cokoliv si bude přát. Salome si na popud matky přála hlavu Jana Křtitele, a tak byl Jan kolem roku 30 sťat a jeho hlava předložena dívce na stříbrném tácu.

Na **svátek svaté Máří Magdalény** (22.7.) si v Ledčicích dívky stříhaly vlasy, aby je měly později ještě delší a krásnější. V ten den se také žádná nechtěla vdávat, protože by to prý přineslo smůlu. Nemělo se ani vstupovat do vody, protože hrozilo utopení. Máří Magdalena, nebo také Marie Magdalská, podle Bible vedla v mládí hříšný život. Později, když se setkala s Kristem se kála a stala se jeho učednicí. Doprovázela jej i na Křížové cestě a byla přítomna jeho smrti. Později, když šla Kristovu tělu udělit poslední pomazání, našla hrob prázdný. Kristus se jí ale zjevil a řekl, že vstal z mrtvých. S bratrem Lazarem a sestrou Martou se na lodi bez vesel nakonec dostala do Francie, kde strávila posledních třicet let svého života.

V létě se také konaly pravidelné **trhy a jarmarky.** Ledčičtí je většinou navštěvovali v Roudnici, na Mělníku, nebo čas od času až v Praze. Na trzích se soustřeďoval veškerý obchod, kde probíhala směna či nákup zboží. Konaly se většinou každý týden. Jarmark byl sváteční trh, který mnohdy trval i několik dní. Byli tu k vidění zástupci nejrůznějších řemesel a cechů. Nabízela se tu keramika, krajky, koření, košíky, kovářské výrobky, perníky, certle (bonbóny), okurky v láku a mnohé další. Konaly se ale také trhy s dobytkem, kde si ledčičtí hospodáři mohli nakoupit zvířectvo, které potřebovali.

Ledčický kynologický klub slaví padesátiny

Pes je nejstarším a nejvěrnějším společníkem člověka. Provází ho už více než 12 tisíc let. Psů, pejsků a hafanů dnes existuje zhruba pět set plemen. Mezi nejchytřejší a nejšikovnější zástupce psího rodu patří německý ovčák. Protože je skutečně nápadně podobný vlkovi, dost často se mu říká vlčák. V osmdesátých letech 19. století jej vyšlechtil německý kapitán Max von Stephanitz. Původně to byl opravdu ovčácký pes, ale později se stal psem policejním, hlídacím, slepeckým nebo i záchranářským. Je velmi inteligentní, spolehlivý a odvážný. Bere svého páníčka a jeho rodinu jako svou smečku. Je u něj ale nezbytný kynologický výcvik. Když se správně a brzy vycvičí, stane se poslušným a oddaným společníkem.

Tohle všechno si uvědomila pánská část diváků Svazarmovského dne, který se roku 1955 uskutečnil na ledčickém hřišti na Ladech. Ukázku výcviku služebních psů tu předvedli kynologové z Roudnice nad Labem. Jejich vystoupení vyvolalo nadšení a stalo se impulzem k založení klubu v Ledčicích. Ustavující členy se stali pánové Nauč, Jaroslav Křtěn, Jiří Petráš, Vladislav Košťák, Miroslav Titěra a evangelický farář Matějka. V začátcích jim dojížděli pomoci radou i skutkem roudničtí výcvikáři Motyčka, Čmejla a Vološčuk. První cvičiště bylo v místech dnešních kravínů proti hřbitovům. V průběhu let se pak kynologové stěhovali na příklad od dnes už neexistující vyhořelé Plickovic stodoly za hřiště na Cikánce, odtud pak do Fricovic zahrady, později za Hodkovy a až v roce 1974 zakotvili, a dodneška působí, v tak zvané Pavlíčkovic zahradě. Tady také stávala první klubovna, vlastně vyřazený železniční vagón, který prý ještě před tím sloužil jako slepičárna. V roce 1983 pak kynologové vybudovali současnou plně vyhovující klubovnu. Postupně ze cvičiště odstranili přestárlé dřeviny a kolem celého areálu nasázeli pámelníky a stromky. Zhotovili novou překážkovou dráhu pro psy a další nutné zázemí. Koupí sekačky se stali soběstačnými při údržbě zdejšího travnatého povrchu.

Činnost kynologického klubu byla vždy bohatá. Členové se zúčastňovali svodů, výstav, soutěží, bonitací a každoročních zkoušek z výkonu psů.Odpracovali tisíce brigádnických hodin ve prospěch základní organizace, ale i ve prospěch obce. Kynologové propagovali svou práci ukázkami výcviku psů na ledčických dětských dnech a při dalších příležitostech. Po smrti pana Františka Justa (1975) byl hned následujícího roku uspořádán Justův memoriál, který se pak každoročně konal plných deset let (do roku 1986). Další tři ročníky proběhly až v letech 1997 – 1999.Vítězi prvních deseti soutěží se stali Vratislav Brož, Jiří Bušil,

Josef Faust, Jana Couková, Václav Králík, Stanislav Kotek, Miroslav Hrubý a Vladimír Toms. Pánové Faust a Králík zvítězili dvakrát.

Tím však výčet aktivit kynologů nekončí. V organizaci působí tři chovné stanice NO, které dosahují mimořádných kvalit. Členové klubu vystupovali a vystupují s ukázkami výcviku psů i mimo Ledčice. Většinou v místech, odkud na ledčické cvičiště dojíždějí přespolní členové zdejšího klubu – v Nové Vsi, Libkovicích, Spomyšli, Černoučku, Jeviněvsi, Straškově, Lužci, Velvarech i jinde. Kynologický klub pracoval v minulém půlstoletí pod různými „hlavičkami". V letech 1956 až 1966 to byl Svazarm, od roku 1967 do roku 1975 Český svaz chovatelů drobného hospodářského zvířectva, v letech 1976 – 1989 opět Svazarm a poté až do dneška organizaci zaštiťuje Sdružení technických sportů a činností.

Na postu předsedů se během padesáti let vystřídali pánové Jaroslav Křtěn, František Just, Jiří Petráš, Václav Došek, Jiří Bušil a Bohuslav Mikš. Dnes je úřadujícím předsedou opět Jiří Bušil, místopředsedou pan Mašek, pokladníkem Václav Jansa, jednatelem pan Černý a výcvikovým instruktorem Jiří Petráš.

Po dobu existence prošlo základní organizací 120 členů. Na konci devadesátých let pracovalo aktivně plných padesát členů! V porovnání s dnešními 15 členy je to číslo závratné. Chybí především nový dorost. Přitom není nic přirozenějšího než úzké sepětí člověka a jeho nejvěrnějšího přítele – psa.

Své padesáté výročí chce ledčický kynologický klub oslavit opravdu důstojně. Také vy jste zváni 8. července na cvičiště, kde v červenci proběhne několik akcí. Více se dozvíte z hlášení obecního rozhlasu.

Myslivci – slavná minulost, bohatá přítomnost

Lov byl vůbec prvním organizovaným zaměstnáním člověka v pravěku a základy myslivosti se proto vytvářely už v pradávných dobách. Na samém počátku lidských dějin se stal lov výsadou vládců. A protože tuto výsadu bylo nutno chránit, byly určeny osoby, jejichž posláním bylo dohlížet na stavy zvěře a jejich ochranu. A tak v čase, kdy lidé bezohledně káceli lesy, vypalovali křoviska a vůbec plundrovali krajinu, byly lovecké revíry panovníků jedinými chráněnými úseky přírody. Za pytláctví, nebo za pouhé poškození porostů, se udělovaly nejvyšší tresty. V Mezopotámii stejně jako v Montezumově Mexiku, v říši Karla Velikého, či v přemyslovských Čechách. Právo lovu bylo mimořádnou výsadou získanou za mimořádné zásluhy. Podle Kosmovy kroniky např. služebník knížete Jaromíra dostal kolem roku 1000 za to, že svému pánovi zachránil život, hodnost lovčího příslušnou ke vsi Zbečnu. Protože pouhá ochrana zvěře nezaručovala dostatek kořisti pro vládce, brzy se přikročilo přímo k chovu zvěře i k jejímu dovozu. A tak třeba ve 13. století k nám mniši dovezli divoké králíky a Karel IV. o století později dal v Čechách vysadit bažanty.

Péče o zvěř ovšem vyžadovala odborné znalosti. Proto se myslivecké zaměstnání dědilo z otce na syna a vznikaly celé myslivecké dynastie. Jejich výjimečné

postavení vedlo k vytvoření celého komplexu zvyků, rituálů a tradic, ale také zvláštní myslivecké mluvy. Mladí adepti mysliveckého stavu chodili „do učení“ ke starým myslivcům, kteří jim prakticky předávali své zkušenosti. Pak se takový myslivecký mládenec vydal na zkušenou a teprve potom mohl nastoupit k nějakému šlechtici a plnit jeho záměry a představy o svěřeném revíru. V roce 1866, před 140 lety, byl vydán první zákon o myslivosti v Čechách. Tento zákon umožnil výkon myslivosti nejširším vrstvám, ale současně zabránil nadměrnému snížení stavu zvěře bezhlavým vybíjením. Přesto stále zůstávala myslivost výhradou bohatších lidí žijících ve městech i na vesnicích. Také v Ledčicích měl každý statkář svou honitbu, která byla přísně střežena a opatrována.

První jednotná organizace myslivců na našem území – Československá myslivecká jednota – vznikla roku 1923. O její působnosti v Ledčicích se ale nedochovaly žádné zprávy. Až po roce 1948 vzniklo myslivecké sdružení, které sdružovalo zájemce už ze širších vrstev obyvatelstva. Myslivost se postupně stala rozšířenou a zůstala jí dodnes. Sloučením tehdejších místních sdružení působících v Ledčicích, Jeviněvsi a Spomyšli vzniklo roku 1982 Myslivecké sdružení Lověna organizující asi 30 členů. Dnes v naší vesnici působí Honební společenstvo Ledčice v čele s honebním starostou Václavem Hýblem, které rozhodnutím Městského úřadu Kralupy, odborem životního prostředí uznává dvě společenstevní honitby. A to Společenstevní honitbu Ledčice Jeviněves I o výměře 1166 ha a Společenstevní honitbu Ledčice Jeviněves II o výměře 663 ha, na kterých hospodaří Myslivecké sdružení Ledčice – Jeviněves sdružující 25 členů. Předsedou je Ing. Josef Zmrhal, jednatelem Jaroslav Kaňka a hospodářem Václav Hýbl. Povinností všech členů sdružení je věnovat všestrannou péči všem druhům zvěře, která se zde vyskytuje, dbát ustanovení mysliveckého zákona, jenž upravuje zásady odstřelu zvěře, a pečovat o vzdělávání svých členů. Myslivcem s oprávněním k lovu se může stát jen člověk starší 18 let, který si ve sdružení osvojí potřebné znalosti, což prokáže složením zkoušek. Poté proběhne slavnostní obřad pasování na myslivce, který je doprovázen tradičními poklepy loveckým tesákem na rameno adepta a těmito slovy:

První úder k poctě Hubertově platí,
přízeň svou ti patron náš rač zachovati.
Druhý úder vedu k poctě myslivosti,
kterou chraň vždy všude s bedlivostí.
Úder třetí – přijímám tě do řad
mysliveckých druhů.
S přáním myslivosti zdar –
buď vítán v našem kruhu.

Myslivci mají dokonce svého patrona a ochránce, o němž se zmiňuje i text pasování, svatého Huberta. Byl synem vévody z Aquitánie ve východní Francii. Již v mládí si zamiloval lov zvěře. V roce 683 prý došlo k události, která natrvalo zvrátila jeho dosavadní rozmarný život a chuť k vybíjení zvěře. Hubert totiž v lesích potkal jelena, který nesl mezi parohy kříž se zlatými paprsky. Hubert po výtkách o zanedbávání křesťanských povinností uposlechl Boha převtěleného v jelena, dal se na pravou cestu a od této chvíle sloužil církvi a jejím zásadám. Nejprve se stal mnichem a později biskupem v Lutychu. Biskupský úřad vykonával přes třicet let. Zemřel v roce 727. Myslivcům je kromě Huberta nakloněna i antická bohyně lovu Diana.

Poděkování

Dovolujeme si touto cestou poděkovat všem, kteří jakoukoliv měrou pomohli škole i obci

- paní Evě Švehlové za rodinné dokumenty a herbář regionálního rostlinstva z 19. století
- paní Floriánové za štětce, vlnu a barevné papíry do školky
- slečně Kateřině Michovské za ušití masopustních masek a kostýmů pro účinkující v Prodané nevěstě; za spoluorganizování a pomoc při zájezdu dětí do Muzea v Mělníku
- pánům Vlastimilu Justovi, Václavu Hýblovi a Václavu Hynkovi za hudební vystoupení při oslavách Masopustu
- panu Josefu Milerovi za poskytnuté pamětnické informace o minulosti Ledčic
- paní Doškové za dobové dokumenty a tiskoviny
- panu Jiřímu Petrášovi za rodinné dobové dokumenty a písemnosti
- paní Evě Chmelové za plyšové hračky, dárky a sladkosti pro děti v MŠ a ZŠ
- panu Jiřímu Bušilovi za zdokumentování historie kynolog. klubu a fotografie
- paní Hofmanové za ušití textilních výplní do paravanu
- panu Hofmanovi za zhotovení stojánků pro výtvarné činnosti
- paní Zemanové za sladkosti pro děti v MŠ
- paní Polmové za počítač do MŠ
- panu Sypeckému za papíry na kreslení
- paní Šebestové za puzzle do MŠ
- paní ing. Srbové za jablka do školní jídelny
- panu Zahorjanovi za nejnutnější opravy sociálního zařízení v budově školy
- zvláštní poděkování od ředitelky MŠ Nová Ves, Marty Kučírkové, pro paní Evu Chmelovou za dlouhodobé sponzorování akcí novoveské školky
- paní Budkové za přípravu občerstvení na Masopust
- paní Sirové a paní Veverkové za pečení koblih na Masopust
- panu Maťákovi za opravu laviček
- panu Sukovi z Kralup nad Vltavou za další materiály o genealogii své rodiny, která kdysi v Ledčicích žila
- paní H. Rousové za pomoc při aktivitách ZŠ
- panu Jiřímu Královi z č.p. 181 za zhotovení a připevnění vývěsních tabulí
- panu Volkovi za ručně vyšívané prostírání a další dekorační předměty do muzea
- panu V. Kropáčkovi za poskytnuté fotografie

Míša

Vydává Obecní úřad Ledčice, reg.č. MR ČR E 106 84, text: Ivana Plicková, tisk: Eva Kučerová, Iveta Škarohlídová
Dřevořezby: Zdeněk Mézl
www.obec@ledcice.cz